

... στη σκιά του Νάρκισσου
επιβιώνοντας

Πώς να αισθάνθηκε ο πρώτος άνθρωπος που αντίκρισε τη σκιά του στο φως του φεγγαριού;

Φαντάζομαι τον φόβο του.

Ένας ακατανόητος και άυλος σκοτεινός γίγαντας...

Θα τον ακολουθούσε άραγε πάντα;

Ποιος ο τρόπος να την εξαφανίσει –ή τουλάχιστον να τη φέρει στα μέτρα του;

Πώς να αισθάνθηκε ο Νάρκισσος, όταν πρώτη φορά αντίκρισε το είδωλό του στην επιφάνεια της λίμνης;

Φαντάζομαι την ελπίδα του.

Μία φωτεινή μορφή, που για πρώτη φορά όριζε τον εαυτό του.

Θα έμενα άραγε πάντα τόσο αγνός και όμορφος;

Ποιος ο τρόπος να τη διατηρήσει;

Πάνε πολλά χρόνια από τότε που συνειδητοποίησα την μεταβλητότητα των δύο όψεων. Σε έναν βαθμό κατανόησα και αποδέχτηκα και τις δύο. Μα κυρίως κατανόησα και αποδέχτηκα την διαχρονική αλήθεια της αρμονικής τους συνύπαρξης.

Φόβος και ελπίδα.

Σαν δύο εραστές ερωτοτροπούν πάνω στην ύπαρξή μου.

Μέσα στο πρώτο σκοτεινό σπίτι μου υπάρχει κρυμμένο το πορτρέτο του Ντόριαν Γκρέι.

Σε έναν άλλο βαθμό ωστόσο δεν τα έχω καταφέρει. Ανάλογα με τις συνθήκες, τότε ο φόβος και τότε η ελπίδα αναλαμβάνουν την ύπαρξή μου. Μα και ανάλογα με την ψυχοσύνθεση της κάθε στιγμής. Και το λέω αυτό γιατί έχω παρατηρήσει πως πολλές φορές βιώνω αντιθετικά την ίδια πραγματικότητα. Η στάθμη του νερού ή ίδια. Μα άλλοτε το ποτήρι μου φαίνεται μισογεμάτο και άλλοτε μισοάδειο.

Εντάξει, ξέρω...

η εύκολη αλλά βαρύνουσα (λόγω επιστημονικής τεκμηρίωσης) εκδοχή της διπολικής διαταραχής. Δεν είναι όμως τόσο απόλυτα τα πράγματα και εκεί είναι το πρόβλημα. Δεν είναι η συναισθηματική μανία που με κυριεύει, κάνοντάς με να βλέπω στον ίδιο ουρανό πότε τα σύννεφα και πότε τον ήλιο. Είναι κυρίως η πνευματική συνείδηση που μου τα χαλάει. Την ίδια στιγμή που βλέπω τον ήλιο βλέπω και τα σύννεφα. Την ίδια στιγμή που χαίρομαι που έχω ακόμα να πω το μισό ποτήρι, στενοχωριέμαι για το άλλο μισό. Σαν μαντρόσκυλα στέκουν πότε ο φόβος και πότε η ελπίδα, όταν άλλοτε η ελπίδα και άλλοτε ο φόβος προσπαθούν να επικρατήσουν. Τρομάζουν την ελπίδα. Τρομάζουν ακόμα και τον φόβο.

Και είναι ακριβώς αυτή η πνευματική αυτοαπαγόρευση βίωσης του ολοκληρωμένου θετικού ή αρνητικού συναισθήματος που με τρελαίνει.

Ικανοποιούμε βεβαίως που τουλάχιστον το συνειδητοποιώ. Δεν μου αρέσουν οι πτωχοί τω πνεύματι μακάριοι. Μου αρέσει ο ήλιος να είναι αληθινός. Να μπορώ να κτίσω την αλήθεια μου στο φως και στη ζέση του.

Μα πάλι, «ο φαλάκρας από έξω και από μέσα» του Σαββόπουλου, που «χαμογελούσε, ναι! Γιατί να σκοτιστεί;», με προβληματίζει.

Μοιάζει να απολαμβάνει πραγματικά το μπανάκι του. Κολυμπά ανάσκελα στην επιφάνεια, κατάφατσα στον ήλιο. Χαίρεται την κάθε στιγμή. Δεν μπαίνει στον κόπο να ελπίζει για την επόμενη. Αφήνεται στο κύμα. Ούτε σκέψη για το βάθος. Ούτε φόβος για το σκυλόψαρο.

Μα εμένα αυτή η μακαριότητα (φαίνεται πως) δε μου φτάνει.

Κι αυτό γιατί ξέρω.

Δε γεννήθηκα ούτε αφρόψαρο, ούτε πλαγκτόν. Γεννήθηκα άνθρωπος.

Μπορώ να κολυμπώ, ακόμα και κόντρα στο κύμα.

Μπορώ, μέχρι ενός σημείου, να ορίζω εγώ την πορεία μου.

Μπορώ ακόμα και να βουτάω: κρατώ την αναπνοή μου στην παρούσα στιγμή, για να ανακαλύψω την επόμενη.

Ναι, ναι, έτσι είναι. Αυτή η μακαριότητα σίγουρα δε μου φτάνει.

Κι αυτό γιατί νιώθω.

Κάπου εκεί στα απέραντα και ακατανόητα βάθη, δεν είναι μόνο το σκυλόψαρο, που αργά ή γρήγορα -δουλειά του είναι!- θα μας φάει.

Κάπου εκεί, βρίσκεται ένας βυθισμένος θησαυρός.

Το νιώθω στα ξαφνικά θαλάσσια θερμά ρεύματα.

Το νιώθω στις λάμπσεις που έρχονται από τον βυθό.

Κάποιοι τις λένε αντανάκλασεις του ήλιου.

Όμως εγώ σας λέω ότι εκεί κάτω υπάρχει και ένας άλλος ήλιος.

Μόνο οι γενναίοι θα αντέξουν και θα φτάσουν να τον δουν.

Δεν είναι μόνο το ναυάγιο ενός παλιού παιδικού ονείρου.

Μιλώ για κάτι ακόμα πιο προσωπικό, βαθύ και ακατανόητο.

Δεν ξέρω ακριβώς τι είναι.

Μα το νιώθω πως μόνο όταν φτάσω εκεί θα απελευθερωθώ από τον φόβο και την ελπίδα.

Δεν ξέρω ακριβώς τι είναι.

Μοιάζει με επιστροφή.

Μοιάζει με ολοκλήρωση.

Μου μοιάζει.

Γιάννης Κατσιλάμπρος